

Конституційний суд, [не знаходячи умов воєнного стану](#) в Україні при тисячах загиблих та анексованих, окупованих територіях, грішить більше, ніж той, який повернув Януковичу президентську булаву 2010 року.

Найбільша трагедія нинішньої України, що до влади в державі, у результаті пориву народу з метою очищення влади 2013-2014 років, дорвалися відверті невігласи. Тупі й бездарні неуки, які, в результаті своєї плазуючої живучості, зуміли винирнути на найбільш «хлібних місцях», згуртуватися, і фактично взяти керівництво в свої руки. При чому, лише заради особистого збагачення. На фоні загибелі тисяч захисників Вітчизни, молодих і беручких українців, це виглядає як зрада інтересів держави. Тим паче, що запродаństwo, відступництво, дії зі здачі інтересів держави, її територіальної цілісності, унітарного укладу прочитуються заледве не в кожному кроці у так званих Мінських угодах, які нинішні очільники держави називають «безальтернативними». І штовхають далі державний корабель до зміни, в угоду Кремлю, Конституції України, впровадження якогось особливого статусу для окремих районів Донбасу, що неодмінно призведе до перетворення всієї держави в зону бойових дій. Бо ж цими переіначеннями в Основному законі України бандитам і вбивцям буде даровано індульгенцію, вони на частині нині окупованих земель, завдяки українським законам, отримають повноправну владу, в тому числі у судах, прокуратурі, поліції, що унікально в світовій історії державотворення. Позаяк блок-постів, себто, ніякої межі між зоною лиха і українськими територіями не буде, та зараза, страшніша за вірус Ебола чи Зіка, ударить немовби пожежа по сушняку, перекинеться на інші терени України.

Є люди в державі, які чудово розуміють, що стоїть за цим тиском Банкової на Верховну Раду з метою негайної зміни Конституції, як того хоче Путін. Насправді це загарбницька зрада інтересів українського народу,

це шлях до розвалу держави. Головним і безкомпромісним борцем проти цього відвертого запродаństwa під лозунгом – «Немає альтернативи Мінським угодам!», стоїть великий патріот, колишній перший генеральний прокурор України, у недавньому суддя Конституційного суду України (2005-2015 рр.) Віктор Іванович Шишкін.

Він переконаний, що вище наведений клич є повною дурнею, яку бездумно підхопили і Захід, і США лише тому, що цю пісню заспівав П. Порошенко. Насправді ж, Україна з моменту агресії Росії проти України немає права вносити будь-яких правок до Конституції на підставі того ж таки Основного закону держави. Читаємо частину другу статті 157-ої Конституції України: «Конституція України не може бути змінена в умовах воєнного або надзвичайного стану».

Віктор Іванович каже. Справді, в Україні не оголошено ні воєнний, а ні надзвичайний стан. Це зона відповідальності глави держави. І він, швидше за все, колись понесе відповідальність за те, що не проявив себе, як справній верховний головнокомандуючий, людина, на яку народ поклав конституційні обов'язки головного оборонця держави. Але нині мова не про це. Бо насправді це абсолютно різні речі - «оголошення воєнного стану» і існування наявних «умов воєнного стану» в державі. В даному випадку, як зазначено в частині другій статті 157-ої, Конституція не може піддаватися змінам «в умовах воєнного стану».

Отож, умови воєнного стану не створюються за наказом згори, навіть розпорядженням глави держави. Подібні умови це об'єктивна реальність, яка може складатися, виникати у результаті, приміром, агресивних, загарбницьких дій сусідньої держави, як це сталося у нас на початку 2014 року і триває й досі. Росія в Україні анексувала частину суверенної території держави, здійснює агресію в Донбасі. Регулярно проводячи прес-конференції, сам пан Петро Порошенко констатує: що від дій російсько-терористичних військ на Сході України гинуть сотні і тисячі українських військових. 29 січня ц.р., виступаючи в ліцеї імені І. Богуна з нагоди річниці бою під Крутами, він дослівно заявив: "Захищаючи Україну від російської агресії, загинули 2269 військових". Це, власне, останні сумні статистичні дані.

7 лютого ц.р. головнокомандуючий Збройними Силами України генерал В. Муженко повідомив, що за знищення техніки ворога в бойових операціях проти терористів і регулярних військ РФ в Донбасі за рік, з бюджету України вже виплачено 11 мільйонів гривень так званої «бойової тисячі», як встановлено розпорядженням міністра оборони.

Це що, за ловлю бліх видаються премії військовим? Тоді чому втрати українців за два роки бойових дій фактично прирівнялися до кількості загиблих громадян України в афганській війні, яка тяглася, підкреслю, не 24 місяці, як нинішня, а всі 110-ть. Тобто у п'ять разів довше. Значить, інтенсивність бойових дій в Афганістані була, як мінімум

вп'ятеро нижчою. Так то була, наголошу, війна, а це, як маніпулятивне вирішив, пан Порошенко – не війна, а, напевне, весела прогулянка українських вояків Донбасом. Щоправда, у середньому з трьома жертвами наших бійців щодоби. І на жодні похорони, давайте не будемо забувати цього важливого фактора діяльності верховного головнокомандувача, він ні разу ніде не з'явився. Можливо, глава держави помилково думає, що це не наші сини, батьки не українських дітей гинуть на фронті.

Нарешті, 21 травня 2015 року Верховної Ради України прийняла Заяву "Про відступ України від окремих зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські і політичні права та Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод". Іншими словами, України заявила, що в результаті агресії РФ вона ЗМУШЕНА звужувати певні права своїх громадян відносно базових повноважень і свобод людини до відновлення конституційного ладу та порядку на окупованій території України. І, до речі, міжнародні організації, які завжди вельми ревно слідкують за чітким дотриманням основоположних прав і свобод громадян, тут навіть не скривилися. Все сприйняли з високим розумінням ситуації. Чи не тому буває, що в Україні, як було зрозуміло й міжнародній спільноті, в результаті агресії склалися УМОВИ ВОЄННОГО СТАНУ?

Чи може це були ігри пластунів?

Тоді з якою метою Верховна Рада України прийняла Закон України "Про військово-цивільні адміністрації", коли замість представницьких органів влади та державних адміністрацій в областях Донбасу створено по суті комендантські підрозділи? Це що також, заради веселих забав чоловіків на свіжому повітрі? Чи, можливо, подібне, все-таки вимушені організаційні заходи в регіоні у відповідь на створення УМОВ ВОЄННОГО СТАНУ?

Аналізуючи все це, вчорашній суддя Конституційного суду України Віктор Шишкін приходить до однозначного висновку. Можна документально, основуючись на Постановах, Розпорядженнях, Законах, рішеннях, які прийняті главою держави, Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України, котрі події на Сході Донбасу оцінюють, як «агресію», «війну», «окупацію», «злочинні акти», «воєнні злочини», «злочини проти людяності», «гуманітарна катастрофа», «незаконні збройні формування, керовані, контрольовані і фінансовані Російською Федерацією», «зовнішня загроза життю нації» та багатьох-багатьох інших подібних смислових конструкцій довести, що в Україні справді склалися УМОВИ ВОЄННОГО СТАНУ. Тобто, це є документальна оцінка факту ситуації, в якій знаходиться нині держава, хоч на Банковій роблять вигляд, що ніякої війни немає. І навіть віднайшли кошти (напевне, взяли з пенсіонерів, виплати яким

протиправно і далі обкладають подаками, чого немає ніде в світі) на участь України в Євробаченні. Нехай, мовляв, співають і танцюють, щоб Путін бачив, що нам тут весело під його "Градами".

Той факт, що главою держави і його оточенням з усіх сил проштовхується необхідність депутатським корпусом, на догоду недолугим Мінським угодам, які склепав кум В. Путіна В. Медведчук, і які бездумно підписав «великий дипломат» П. Порошенко, внести зміни до Конституції, визнати особливий статус окремих районів Донбасу, є відверта гра на стороні Кремля і російських фашистів. Це відверта і неприкрита зрада інтересів українського народу. Бо йдучи від противного, ми тим самим визнаємо, що ніяких умов воєнного стану в Україні через агресію РФ немає, що ми раді з того, що у нас анексовано Крим і розгромлено, розтрощено частину Донбасу. Подібне, прости мене Господи за подібний вислів, можна сказати і щодо наших жахливих людських втрат. Виходить ситуація рівноправна тій, коли можна радісно кричати: «Хайль, Путін!»

Віктор Шишкін продемонстрував на зустрічі розпорядження № 953/2014рП глави держави Петра Порошенка про призначення екс-президента Леоніда Кучми уповноваженим на участь у Трихсторонній контактній групі з мирного урегулювання ситуації в Донецькій та Луганській областях. У документі чітко і однозначно сказано: пан Кучма діє на громадських засадах. Віктор Шишкін підкреслює: «Хотів би знати, як це - діючи на громадських засадах, здійснюючи якісь там повноваження, ГРОМАДЯНИН України може покладати на суб'єкта міжнародного права - Державу Україна, виконання тих обов'язків, які нині називаються Мінськими угодами?»

Зрозуміло ж, що це повний абсурд. Але в Україні є парламент, аж 450 голів там зібралося, які носять звання, казати б, сенаторів, тисячі в державі кандидатів, докторів юридичних наук, діють юридичні кафедри Харківської юридичної академії, Київського, Львівського юридичного факультетів, і хоч би хто писнув, що це невігластво. Утопія. Правове безумство.

Усе це ми у тонкощах обговорюємо з Віктором Івановичем Шишкіним 9 лютого ц.р. у прес-центрі Національної спілки журналістів України. Тут, зауважте, зібралися послухати вчорашнього суддю Конституційного суду: один представник громадських організацій, я, як журналіст і письменник, троє представників ЗМІ – Укрінформу, УНІАНу, головний редактор сайту "Воля народу" та ще якогось Інтернет видання і декілька керівників ГО УНР, які, власне, й організовували цей блискучий та вельми потрібний просвітницький захід. Хоча про подію було широко оповіщено, за явкою учасників розмови вийшов справжній стид і страмовище! Це підтвердило той дикунський висновок, що доля

держави, яку зливають торгаші абсолютно не цікавить ні політиків, які не розуміються в деталях змін до Конституції, і, на жаль, абсолютно не прагнуть уявити їхню суть, ні народні депутати, якими маніпулюють з Банкової через їхнє не знання тонкощів проблеми, і що найстрашніше – преса. Яка виявилася нині вся під копитом товстосумів, котрі безапеляційно служать президенту, вірнопіддано заглядаючи йому до рота. Мовляв, щоб він не казав, будемо виконувати. Здаватиме Україну Путіну – ми за ним...

Констатую як факт: у державі знову немає незалежних ЗМІ, незалежних бойових журналістів. Усі комусь служать, тому в НСЖУ й не було кому почути головного висновку, який робить пан Шишкін на закінчення бесіди:

-Я переконаний, що нинішній склад Конституційного суду, який відмовляється визнати, що в Україні склалися УМОВИ ВОЄННОГО СТАНУ, а це дає право блокувати розгляд Верховною Радою змін до Основного закону України в частині оголошення особливого статусу для окремих районів Донбасу, учиняє страшніший злочин, ніж той, яким відзначився склад Конституційного суду, котрий на угоду Януковичу 2010 року фактично проголосив стан президентського правління в Україні...

автор: ОЛЕКСАНДР ГОРОБЕЦЬ